

Szabó T. Anna

Tüske

Minden nő utálja a férjét, csak van, aki hallgat róla. Nem hiszed? Mondjad, te nem olvastál regényeket? Tudod, azokat az oroszokat meg azt a franciát, hogy is hívják? Látod, te se tudod. Jó, én se, de a filmet láttam, és ott is valami ilyesmit mondtak, úgyhogy nem én találok ki. Örülök, hogy nem mondasz megint ellen, azt utálok. Ezek szerint te is... Jó, jó, nem kérdezek semmit.

Vegyük akkor az én férjemet. Drága jó ember. Minden gyereknek ő szereli meg a biciklit. Elhányja a szomszéd háza elől a havat. Mindig köszön. Többnyire mosolyog. (Aha. Az utcán.) Két éve előléptették. Elmegy a gyerekért az oviba. (Életében kétszer, mégis mindenki azt emlegeti.) Nyaranta elvisz... Ne kérdezd, hová. A képek, amiket látsz, igazak. Igen, voltunk vendéglőben, egyszer. (Tizenhárom kép.) Akvaparkban. (Utálok.) Vízisízni. (Mármint én, mert ő gyáva hozzá, csak ráfogja a derekára. Egyébként meg: soha többé.) De a többi időben végig a strandon feküdt, hason, hogy senki se lássa a pocakját, és vagy a csajokat nézte (ezért van tükrös napszemüvege, de hát abban ugye én is látom, amit ő lát), vagy horkolt. Igen, konkrétan. Egyszer felálltam úszni, és ahogy elmentem mellette, riszáltam egy kicsit a lábomat, és direkt homokot rúgtam a szájába; arra se ébredt fel. Égtem rendesen, olyan hangos volt; szóltam a gyerekeknek, másszon már rá a hátára. Én ilyenkor nem bírok hozzáérni.

Ne mondd, hogy te nem utálsz a férjedet. Hogy nem horkol? Komyan? Honnan tudod, ott vagy? Én nem alszok vele, mégis hallom, még a garázsból is, mert néha kimegyek a kocsiba, amikor nem bírom tovább, már az agyamat reszeli, igen, a kocsiból is hallom, a szomszédból is hallom... Hogy mit keresek a szomszédnál éjszaka? Nee... Nem azért mesélem el, hogy mindenfélét kitalálj. Igen, elvált pasi, de számít ez? Hagyjál már, nem éjszaka volt, hanem délután, átmentem a kutya miatt, mert kirágta a kerítést, és kellett egy... Ne nyúzz már ezzel, nem történt semmi. Pont neked ne mondanám el, édesem?

Én mondom neked, minden nő... Nem, a férfiak nem. Jobban szeretik annál a hasukat meg a farkukat, hogy utálkozzanak, láttál te már ott-honkás anyukát kitaposott papucsban? Aztán az ebédjét is megeszik, meg a cukorrépát is beteszik neki, tuti eszembe se jutna éjfélkor meg hajnalban meg a kád szélén, meg a garázsban, jó, nem mondom tovább, főleg a garázst nem, a Pirelli naptárral, ami ég és föld a kisanyukához képest, mégse probléma, tudod, ha ló nincs, a számár is jó, ahogy a férjem mondja, persze nem rám, nincs is miért, nézz rám, tapogasd meg nyugodtan ezt a cicit, tök új, hanem a kocsijára, látod, ez a másik, amiért utálok, megvette azt a régi fos Mercedest, és még büszke is rá, pedig a szomszéd pasinak Audija van, pedig még nem is főorvos, de a férjem meg csak

blamálja a más kocsiját, ahelyett, hogy csipdesné magát, hogy nekünk is legyen, nem is Audi, inkább Lexus, vagy bármi, csak ne ez, mert ez kényelmetlen, valahogy szűk benne minden, nem, én nem használok, nekem Hondám van, csak valahogy idegesít.

Menni kéne, menni mindenfelé, bulizni, meg prömierre, meg Velencébe, meg Ibiza-ra, ahogy eleinte, egész nap várom, hogy történjen már valami, velem nem törődik senki, ha a Blankát nem hallanám, ahogy lent porszívóz, meg is örülnék abban a nagy házban egyedül, és örökké fáradt vagyok, mert délután én szoktam angolra meg balettra cipelni a gyereket, este meg mindig a főzés, a főzés, és tutujgatni, ha hazajött, nem mintha rám figyelne, nézi a tévét, és meg nem szólalna, hiába jártatom a számát, mostanában még tuskóbb, mint szokott, azt mondja, a főnöke cseszegeti, nem értem, miért nem teszi oda magát, már rég ő lehetne a főnök, amikor elvett, megígérte, én meg csak várok, várok. Még jó, hogy hétvégén is dolgozik, mert így is sok belőle az a napi két óra, hogy ül, mint egy rakás szerencsétlenség, és sajnálatja magát, érted te ezt? Ahelyett, hogy betartaná, amit megígért, négy éve várom, érted? Csak egy egészen picike kis romantikát, hogy legalább életében egyszer eszébe jutna a Valentin-nap, vagy a névnapom, vagy annak az évfordulója, amikor először meglátott a virágboltban, annak a hülye feleségének akart virágot venni, annak a rohadt kurvának, aki még most se akar elválni, sír a szája folyton, hogy így a kölykei, úgy a kölykei, bezzeg az ügyvédekre van pénze, hát az én gyerekemmel mi lesz? Lehet, hogy rosszul tettem, hogy nem ott helyben adtam el neki azt a csicsás csokrot, hanem visszahívtam egy rendes rózsakosárért, nekem bezzeg sose vesz rózsát, csak horkol, bazmeg, csak horkol négy éve egyfolytában, én meg várom a nagy semmit. Meguntam, érted? Elég volt.

86

Jó, jó, ne mondj semmit, lehet, hogy nem is utálok, csak szimplán unom.